

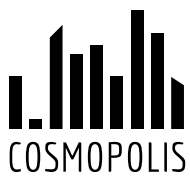
LISA REGANOVÁ

Dotyk osudu

ODHALÍ JOSIE QUINNOVÁ, KTO ZABÍJA
TÝCH, KTORÍ STRATILI NAJVIAC?

Dotyk osudu

LISA REGANOVÁ

LISA REGANOVÁ
Dotyk osudu

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 437. publikáciu.

Z anglického originálu *Her Deadly Touch*, vydaného vydavateľstvom Bookouture
v roku 2021, preložila do slovenčiny Katarína Kvoriaková.
Jazyková redakcia Martina Vannayová
Obálka Ondřej Mikulecký
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedný redaktor Tomáš Hájek

Vydanie 1., 2026
Počet strán 312
Tlač TBB, a.s.
BN: 151086/01

Copyright © Lisa Regan, 2021
First published in Great Britain in 2021 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2026
Translation © Katarína Kvoriaková, 2026

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude **restne stíhané**.*

*Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI **sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané**.*

ISBN 978-80-8305-369-4 (ePub)
ISBN 978-80-8305-368-7 (pdf)
ISBN 978-80-8305-367-0 (print)

*Venujem pamiatke môjho otca Billa Regana,
najúžasnejšieho človeka, akého som kedy poznala.
Dala som im šancu, aby ma odmietli, oci,
a predsa to nespravili.*

1. KAPITOLA

Školský autobus už bol plný detí, ale Wallace s mladšou sestrou Frankie a ešte jednou neskutočne otravnou spolužiačkou Biancou sedeli pri stene školy. Z výfuku sa valili oblaky dymu, až sa Wallaceovi z toho dvíhal žalúdok. Frankie ho potiahla za zápästie. „Wallace, no pod! Musíme už nastúpiť, inak tu zostaneme trčať. A ja tu nechcem zostať trčať! Je to moja najhoršia nočná mora.“

Bianca sa zasmiala. „Nezostaneme tu trčať. Niekto nás tu napokon nájde a odvezie domov.“

„Napríklad tvoja mama?“ nadhodil Wallace. „Celé dni sedí v robote, tak už s tebou ani nemôže nikam ísť.“

Bianca sa natiahla ponad Frankie a buchla ho do ramena. Trochu to bolelo, ale nedal to najavo. „Nehovor tak o mojej mame.“

„Prečo nie?“ oboril sa na ňu Wallace. „A čo spravíš?“

Frankie rýchlo vstala a hnedý vrkoč jej nadskočil. Napravila si remene tmavoružového batohu. „No podťe, už vy dvaja. A nehádajte sa.“

„Malá piatačka mi nemá čo rozkazovať,“ odsekol jej brat.

„A čo keby som ti to rozkázala ja, mladý muž?“ ozval sa prísny ženský hlas za jeho chrbtom.

Riaditeľka. Wallace spustil hlavu medzi plecia a rozmýšľal, koľko toho asi počula. Napokon sa však na ňu usmial. Nevyhrešila ho. „No odchod, vy traja. Bežte na autobus,“ vyzvala ich a odhľadala ich rukami.

*Bianca sa postavila. „Lenže my sme dnes mali...“
Riaditeľka ju nenechala dokončiť. „...mali ste byť už v auto-
buse. Aspoň ja mám také informácie. Tak odchod, bežte a nehá-
dajte sa.“*

2. KAPITOLA

Pracovňa doktorky Paige Rosettiovej pôsobila upokojujúco – krémové steny, mäkká pohovka sivej farby a rovnaké kresla. Nástenné maľby zobrazovali vzdialené destinácie, ktoré boli príliš krásne na to, aby išlo o reálne miesta. Josie narátala aspoň štrnásť črepníkových rastlín, aj keď za veľkým arkierovým oknom po ľavej strane sa rozprestierala udržiavaná záhrada. Nevedela odtrhnúť zrak od bujných farieb augustového dňa, hoci na sebe cítila prepaľujúci pohľad Paige Rosettiovej. Na terapii sa nedokázala dostatočne uvoľniť a necítila sa príjemne. No bola tiež pravda, že doktorku navštevovala ešte len dva mesiace.

„Josie,“ oslovila ju Paige jemne.

Josie vyklepkávala do koberca chodidlom tlmený rytmus a koleno jej bláznivo nadskakovalo hore-dolu.

„Josie,“ zopakovala Paige.

Pomaly sa k nej obrátila a stretli sa im pohľady. Doktorke sa z kútikov hnedých očí rozbiehal vejár vrások. Bola dosť stará na to, aby mohla byť jej matkou – vlastne jej dcéra bola Josina spolužiačka zo strednej –, no vďaka svojim dlhým vlnitým vlasom a otvorenosti vyzerala mladšie.

Paige sa usmiala. „Pokiaľ sa so mnou nebudete rozprávať, nikam sa nepohneme.“

To hovorila pri každom sedení.

„Vy mi platíte za čas,“ pripomenula jej Paige. „Chcela by som, aby sme ho využili čo najlepšie.“

Aj to hovorila pri každom sedení.

„Prepáčte,“ hlesla Josie. Naklonila sa dopredu, laktami sa zaprela do stehien a pokúsila sa upokojiť svoju roztancovanú nohu. „Čo... o čom sme to hovorili?“

Paige sa znovu usmiala, ale Josie neuniklo napätie okolo úst. Začínala strácať trpezlivosť. „Pýtala som sa, aký máte pocit z toho, že sa zajtra po štyroch mesiacoch suspendovania vraciate do práce.“

„Aha, áno,“ pritakala.

Josie pracovala ako detektívka na policajnom oddelení v Dentone. Toto malé a čulé mesto v centrálnej Pensylvánii sa rozprestieralo medzi viacerými horami a pretekala ním rieka Susquehanna. So začiatkom školského roka na miestnej univerzite sa počet obyvateľov zvýšil, ale celkovo stačil na to, aby miestni policajti mali vždy čo robiť. Počas jej posledného prípadu došlo k dvojitej vražde v deň jej svadby a ešte aj na mieste, kde sa mal konať obrad. Keď si Josie uvedomila, že pozná obeť, s manželom Noahom Fraleyom, ktorý tiež pracoval ako nadporučík na rovnakom policajnom oddelení, sa pustili do pátrania po páchatelovi. Pri vyšetrovaní zločinu sa Josina stará mama Lisette Matsonová priplietla vrahovi do cesty a skončilo to jej nečakanou smrťou. Josie mala potom zostať doma a smútiť, no ona sa namiesto toho vybrala bez zbrane a odznaku hľadať nezvestného z prípadu. Neupovedomila o tom nikoho v zbore. Ani Noahovi neprezradila, kam sa chystá a ani to, že si domyslela, kde sa chlapec ukrýva.

„Josie?“ pripomenula sa jej Paige.

Na druhý deň ju veliteľ polície suspendoval, lebo o svojich krokoch neinformovala kolegov. Podľa oficiálneho hlásenia neposlúchla rozkaz. Veliteľ ju postavil mimo služby na podstatne dlhší čas, než všetci očakávali. Josie však mala podozrenie, že to

spravil preto, aby sa mohla v pokoji vysporiadať so stratou starej mamy.

„Ničoho sa neobávam,“ zamumlala Josie a znovu vyzrela von oknom. Po spodných vetvách stromov na vonkajšom okraji záhrady poskakoval pestrofarebný kardinál.

„Ani trochu vás neznepokojuje, že sa máte vrátiť do práce po štyroch mesiacoch?“ opýtala sa Paige. „Nie je to náhodou najdlhšie obdobie, čo ste strávili mimo službu? Mýlim sa?“

„Je to tak,“ potvrdila Josie.

Ak by sa mala priznať, vôbec jej tie štyri mesiace doma neprekážali. Prvýkrát v živote ju netrápilo, čo sa deje na oddelení. Vlastne ju netrápilo nič okrem jej manžela a psa Trouta. Svet bez Lisette – ktorá ju v podstate vychovala – stratil všetky farby. Bol prázdny. Neradostný. Josie necítila nič naplno, ani zvnútra ani zvonku, akoby bola zavalená hrubými nánosmi bahna a nedokázala pozbierať silu a predať sa na povrch.

Úkosom zazrela, ako sa Paige pozrela na hodinky. Ocenila, že si psychologička aspoň s úľavou nevydýchla. „A čo váš spánok?“ zmenila tému Paige.

„Nič nové,“ odvetila Josie.

„Takže stále nespávate?“

Pokrčila plecami. „Stále sa mi vracia tá nočná mora,“ odvetila Josie.

„Tá, kde vašu starú mamu postrelil ten muž?“

Josie sa na ňu dívala. „Áno, teda, asi je to skôr spomienka, nie nočná mora. Len teraz už viem, čo sa blíži. Pokúšam sa vrhnúť pred ňu, aby som tú guľku schytala radšej ja, ale nedokážem odlepiť nohy od zeme, ani sa pohnúť. Zaznie výstrel a...“

Stíchla. *...a ja sa zobudím s krikom*, dodala v duchu. *S plačom, celá spotená*. Potom ju Noah chvíľu objíma, zatiaľ čo ich úžasný bostonský teriér kňučí a pokúša sa jej obližať tvár. „Nemala tam čo robiť,“ nariekala Josie dookola, kým ju Noah hojdá ako malé

dieťa. Jedine vtedy si dovoľila plakať a aj to len preto, lebo sa vždy už zobudila so slzami. Svoje sny, žiaľ, nedokázala ovládať a ani to, ako jej telo na ne reagovalo.

„Josie, jedného dňa sa o tom všetkom budeme musieť porozprávať,“ prihovorila sa jej Paige chlácholivo. „Musíme ísť do hĺbk. V tomto bezpečnom priestore môžete plakať, kričať, zúriť aj šalieť, som tu len ja a ja vás nebudem odsudzovať. Nevystraší ma to a ani nerozruší. Neublížite tým mojím citom a nepoviem to ani živej duši.“

Josie sa jej vyhýbala pohľadom a radšej sa znovu zadávala von oknom. Kardinál už odletel. Očami pohládzala kvety, niektoré lupene v spaľujúcej augustovej horúčave zvädli. „Viem,“ odvetila.

Paigina stolička zavrzgala. Josie sa k nej obrátila a videla, že prešla k stolu, kam odložila zápisník. Bol prázdny. A nie prvý raz. „Myslím, že na dnes to bude všetko, Josie.“

„O týždeň v rovnakom čase?“ spýtala sa.

Paige spustila bradu k hrudi. Konečne vypustila ten výdych, ktorý zadržovala celú trištvrtu hodinu, ktorú tam Josie strávi-la. „Veľmi si cením, že ste ma vyhľadali. Som naozaj veľmi rada a chcem vám pomôcť. Myslím si, že by vám terapia mohla veľmi prospieť. A uvidím vás s radosťou aj o týždeň, ale nie som si istá, či sa niekam posúvame.“

„Doktorka Rosettiová,“ prehovorila Josie a prvýkrát sa dnes usmiala, „dávate mi košom?“

Paige zdvihla hlavu a zasmiala sa. „Nie, kdeže. Ja len...“ stíchla a na tvári sa jej opäť usadil ten napätý úsmev, ktorý u nej Josie za každým vyvolala. Po pár sekundách pokračovala: „A čo tak toto? Keď prídete budúci týždeň, chcem, aby ste mi doniesli zoznam.“

„Aký zoznam?“ zaujímala sa Josie.

„Zoznam všetkých vecí, pri ktorých máte pocit...“

„Smútku?“

„...že strácate kontrolu.“

Nepatrný náznak znepokojenia zovrel Josie hrud'. „Kedy strácam kontrolu?“

„Áno,“ potvrdila Paige. „Aspoň tri veci. Keď prídete, porozprávame sa o tom.“

Josie nasucho prehltila. „Dobre,“ odvetila.

Odišla a doktorke ani nepoďakovala. Doteraz sa jej úspešne darilo vyhýbať témam, pri ktorých by sa, ako hovorievala doktorka Rosettiová, zapotila. Vedela, že sa jej Paige chcela spýtať, načo tam chodí, keď nie je ochotná naplno využiť sedenia. Pravda bola taká, že ju Josie nenavštevovala z vlastnej vôle. Robila to pre to Emily, malé dievčatko, ktorému pomohla počas posledného prípadu. Maličká vtedy stratila toho príliš veľa, možno aj viac než Josie, no neoblomne a odhodlane čelila svojej traume. Keď sa o tom s Josie rozprávali, Emily jej prízvukovala, že musí precítiť všetky tie pocity, až kým sa nepominú. Dokonca jej to aj ku koncu vyšetrovania predviedla, keď ju poprosila, aby si spomenula na obzvlášť traumatické okamihy. A Josie sa teraz cítila ako podvodníčka, lebo chcela od Emily, aby sa postavila svojim démonom a pomohla jej tým vyriešiť prípad, zatiaľ čo ona sa nevedela prinútiť ani len ísť na terapiu a popasovať sa so svojou celoživotnou traumou a najnovšie aj so stratou Lisette.

Preto Josie vyhľadala Paige, aby mohla žiť sama so sebou. *Aspoň sa snažím*, nahovárala si. Emily sa po ukončení vyšetrovania odsťahovala k tete, ale raz do týždňa si s Josie volávali prostredníctvom aplikácie Zoom. A takto jej Josie mohla aspoň povedať, že stále chodí na terapiu a stále sa snaží nabrať odvalu precítiť všetky tie pocity, hoci po dvoch mesiacoch sedení nevyronila v upokojujúcej pracovni doktorky Rosettiovej ani slzu.

„Budúci týždeň,“ vravela si, keď nastupovala do auta a našarovala.

Zapla naplno klimatizáciu aj rádio, lebo dúfala, že hudba prehluší všetky jej myšlienky. No redaktor miestnej stanice

čítal pravidelné zhrnutie správ. „Dentonská polícia stále pátra po nezvestnej Krystal Duncanovej, tridsaťdvaročnej právničke, ktorá sa stratila pred tromi dňami. Jej zmiznutie ohlásil jej zamestnávateľ, keď sa minulý týždeň nedostavila do práce a nepodarilo sa mu s ňou spojiť. Úrady žiadajú o občanov, aby kontaktovali policajné oddelenie, ak majú akékoľvek informácie o nezvestnej. Fotografiu Krystal Duncanovej nájdete na našej webovej stránke.“

Josie prepínala stanice dovtedy, kým nenašla tú, ktorá vysielala hudbu osemdesiatych rokov. Noah jej už hovoril o prípade Krystal Duncanovej, no Josie sa ho na nič nepýtala. Spolu sledovali reportáže o jej zmiznutí a keď sa na obrazovke mihla jej fotografia, dôkladne si ju prezrela. Stiahli ju zo stránky právnickej firmy, pre ktorú Krystal pracovala. Mala na nej oblečený bežný sukňový kostým a stála vedľa veľkého mahagónového stola. Dlhé hnedé vlasy jej padali na plecía a blízko seba umiestnené hnedé oči sa dívali rovno do objektívu. Drobný hrbol na nose naznačoval, že v minulosti mala možno zlomený nos, ale nedala si ho poriadne napraviť. Na tenkých perách pohrával silený úsmev. Tri dni nedokázala Josie dostať jej tvár z hlavy, no stále sa Noaha na nič nespýtala. Od Lisettinej vraždy ju neopúšťal zvláštny pocit, ktorý všetko utlmoval. Vedela, že by sa mala zaujímať o zmiznutie obyvateľky mesta. Pred smrťou starej mamy by niečo také Josie nedalo pokoj, aj keby to malo znamenať, že by pre svoje suspendovanie musela čerpať informácie doma, iba z televíznych reportáží, kým jej kolegovia by riešili prípad oficiálne.

No teraz vytlačila myšlienky na Krystal Duncanovú z hlavy. Vedela, že vyšetrovací tím dentonského policajného oddelenia už na tom pracuje a že sú najlepší. Keby sa Josie niekedy stratila, chcela by, aby ju hľadali oni. A tiež jej bolo jasné, že len čo sa vráti do práce, zahltia ju všetkými podrobnosťami. No teraz na to vôbec nemala chuť myslieť. Chcela sa pripadnúť ešte hlbšie

do svojho mentálneho a emocionálneho bahna, ktoré ju chránilo pred bolesťou z prázdnoty skutočného života.

Po chrbtici jej stiekla kvapka potu. Prstami otočila gombíkom klimatizácie a nastavila ju ešte na nižšiu teplotu, ale nepomohlo to. S povzdychom vyrazila od domu doktorky Paige Rosettiovej, v ktorom sa nachádzala aj jej kancelária, a preplietala sa uličkami Dentonu. Noah bol v práci a hoci Josie vedela, že ich bostonský teriér Trout vyskočí z kože, keď ju uvidí, netúžila ísť ešte domov. Zamierila preto radšej na cintorín, kde bol pochovaný jej prvý manžel Ray. Stará mama Lisette chcela byť spopolnená a jej lesklá urna stála teraz na poličke v obývacej izbe u nich doma. Josie však chodievala za Rayom vždy, keď mala pocit, že sa jej život vymyká spod kontroly.

„Asi by som to teda mala dať na ten zoznam,“ zamrmlala si pre seba, keď zaparkovala neďaleko Rayovho hrobu a vystúpila. Čudovala sa, prečo mala teraz pocit, že sa jej niečo vymykalo z rúk. No nechcela sa v tom príliš vrtať. Teraz sa túžila pozrieť jedine na dno pohárika s Wild Turkey. Lenže whisky sa vzdala už pred mnohými rokmi. Keď pila, robila totiž príšerné rozhodnutia a hoci tak dokázala na čas otupiť svoju emocionálnu bolesť, tá sa napokon vlastne vôbec nestratila.

Keď prechádzala pomedzi hroby k Rayovmu miestu odpočinku, slnko jej páliło na hlavu. Zavial slabý vánok, ale nepriniesol jej takmer žiadnu úľavu pred ubíjajúcou horúčavou a vlhkosťou. Kým tam dorazila, mala na polokošeli vlhký golier. Od Rayovej násilnej smrti uplynulo už šesť rokov a medzi nimi dvomi sa to vlastne skončilo ešte predtým, a nie práve najlepšie. No Josie poznala Raya od detstva. Už na strednej tvorili pár a väčšinu života bol jej kotvou, jej Polárkou, presne tak ako Lisette. A preto vždy, keď prišla k jeho hrobu, zaplavil ju pokoj. Zavrela oči a jej telo sa knísalo v ľahkom vánku. Vtáky naokolo štebotali a okrem nich počula už iba slabé vrčanie áut, ktoré sa premávali po ceste k cintorínu.

No vtom vzduch preťal krik.

3. KAPITOLA

Kým si Josin mozog stihol uvedomiť, čo sa deje, jej nohy ju už niesli vpred. Ženský krik ju ťahal hlbšie do cintorína. Ozýval sa čoraz hlasnejšie, ako obiehala náhrobky a bežala do kopca. Uvedomovala si, že to nebol žalostný nárek, ale ostré prenikavé jačanie, ktoré vyvolali šok a hrôza. Utekala po druhej strane kopca dolu. Na rozkyprenej zemi, do ktorej iba nedávno niekoho uložili, sa jej šmýkali tenisky. Trhlo ju dozadu, rukami rozhodila do vzduchu, ale pred pádom ju zachránil najbližší náhrobok. Keď sa znovu vystrela, zazrela pôvodcu rozruchu – medzi hrobmi stála žena v kaki šortkách a fialovom tričku. Rukami si zvierala tmavé vlasy po oboch stranách hlavy. Chúlila sa, akoby sa chránila pred nejakým útokom. Pri nohách jej ležala pohodenná pestrofarebná kytica.

Keď k nej Josie dobehla, na čele sa jej pozbierali kvapky potu. Žena sa k nej obrátila. „Pomôžte jej!“ zvolala. „Niečo s ňou nie je v poriadku. Potrebuje pomoc!“

Josie sa pozrela poza ňu na druhú ženu, ktorá kľačala pri náhrobku. Nohy mala uložené pod sebou a rukami si objímala driek. Josie najprv vôbec nepochopila, čo tú prvú ženu tak veľmi rozrušilo. Podišla o krok a vtedy jej zrak padol na tvár kľačiacej. Hlavu nakláňala doprava. Niekoľko prameňov dlhých hnedých vlasov sa jej lepilo na ľavé líce a ostatné jej voľne padali na plecيا. Na niektorých miestach boli strapaté a pomotané. Hoci mala ružovú a žiarivú pokožku, prázdne oči upierala dopredu. Josino telo rozochvel

trhaný nádych, keď sa pokúšala spracovať scénu pred sebou. Žena vyzerala ako živá, takmer normálne – až na tie oči. Akoby len zadriemala vedľa náhrobku a hlava jej padla, alebo akoby iba meditovala. Až na to, že mala na sebe formálny kostým – hodvábnu krémovú blúzku s krátkym rukávom, ľahkú sivú sukňu, potrhané silonky a čierne lodičky. Keby sa táto tvár neustále nedívala na Josie zo správ počas posledných troch dní, ten povedomý hrboľ na nose by si určite nevšimla.

Krystal Duncanová.

Sedela tu oblečená, akoby práve odišla z práce. No Josie vedela, že už tri dni ju všade hľadajú. A keby aj mala o jej totožnosti nejaké pochybnosti, jeden letmý pohľad na náhrobok ich vyvrátil. Stálo na ňom: *Bianca Duncanová, milovaná dcéra.*

Akési ruky postrčili Josie dopredu. „Pomôžte jej!“ vrieskala žena. „Niečo s ňou nie je v poriadku. Čo to nevidíte?“

Josie sa potkýnala vpred. No bolo jej jasné, že kľáčiacej žene pred ňou už nemala ako pomôcť. Za svoju kariéru policajnej dôstojníčky videla dosť mŕtvol na to, aby vedela, že už je neskoro. Potrebovala však upokojiť hysterickú pani za sebou, preto sa zohla a pritlačila mŕtvej dva prsty na krk. Presne ako predpokladala – žiadny pulz. Josie jej slabo drgla do ramena. Ani sa nepohla. Už nastalo posmrtné stuhnutie, čo znamenalo, že táto žena zomrela už pred viac ako dvomi hodinami. A mala niečo na perách. *Penu?* hádala Josie. Naklonila sa k nej, aby sa na to lepšie pozrela. Nie, nebola to pena. Niečo iné.

Josino srdce sa na okamih zastavilo a potom sa rozbehlo ako o preteky.

„Je mŕtva, však?“ ozvalo sa spoza Josie. „Prečo vyzerá... takto?“

Vystrela sa a odviedla ženu od tela. Z vrecka krátkych nohavíc vytiahla mobil. Prstami natukala telefónne číslo na políciu. No ak zavolá na tiesňovú linku alebo dispečing, ten telefonát pôjde rovno do policajných vysielaciek, ktoré monitorujú aj miestne médiá.

Zmiznutie Krystal Duncanovej si v posledných dňoch vyslúžilo veľa pozornosti v spravodajstve. A nielen pre nechutnú minulosť mesta s nezvestnými dievčatami, ale tiež preto, lebo tejto žene zomrela pred dvomi rokmi pri tragickej nehode školského autobusu dcéra. Súdny proces s vodičom sa mal začať o týždeň. Josie vymazala číslo a zavolała radšej priamo Noahovi. „Ahoj, prídte sem všetci,“ požiadala ho, keď zodvihol. „Na cintorín Vincent Williams. Mám tu telo a som si dosť istá, že ide o Krystal Duncanovú. Žena, tridsiatnička. Podozrivé okolnosti.“ Obzerala sa okolo nich a snažila sa nájsť nejaký orientačný bod. Keď Noahovi opísala miesto, kde ich nájdu, dodala: „Budeme potrebovať forenzný tím, sanitku na prevoz a tiež doktorku Feistovú.“

Doktorka Anya Feistová bol miestna patologička. „Budeme tam o desať minút,“ odvetil Noah.

„Nekomunikujte cez vysielacky,“ pripomenula mu Josie. „Inak sa to tu hneď bude hemžiť reportérmi.“

„Jasné.“

Josie ukončila hovor a zastrčila si telefón do vrečka. „Pani,“ oslovila tú ďalšiu ženu, „poďte, musíme ísť odtiaľto preč.“

Tá len ukázala na telo. „Čo je to s ňou? Prečo tak sedí? Ako môže... ako môže byť mŕtva? Čo sa jej to stalo? A čo to... čo to má na ústach?“

Josie na jej otázky neodpovedala. „Ako sa voláte?“ spýtala sa jej radšej.

Na sekundu vyzerala žena ako v tranze. Potom dvakrát zamrkala a presunula pohľad na Josie. „Dee,“ prezradila. „Dee Tenneyová.“

Josie ju chytila za lakeť, odviedla ju ďalej od tela a otočila k nemu chrbtom. Na vrchnej pere sa Dee zbierali kvapôčky potu. Jej pokožka nadobudla zelenkastý odtieň. Josie ľutovala, že nemá so sebou žiadnu vodu. Tak ju aspoň odtiahla do tieňa veľkého dubu. „Dee, počkajte tu so mnou na mojich kolegov.“

Dee sa oprela chrbtom o kmeň a predlaktím si zotrela pot z tváre. Prezerala si Josie od hlavy po päty. „Kolegov?“ začudovala sa, no potom prižmúrila oči. „Vy ste tá detektívka, však?“

V malom meste ako Denton si Josie vyslúžila istú slávu a povest', lebo pomohla vyriešiť viacero prípadov takých škandalózných, že sa dostali až do celonárodných správ. Okrem toho ju neznámi ľudia často spoznávali aj vďaka jej účinkovaniu v relácii *Dateline* o šokujúcej minulosti jej rodiny.

Josie otvorila ústa, ale Dee pokračovala: „Nie, počkajte, vy ste tá reportérka. Určite musíte byť tá novinárka, lebo prečo by ste tu inak boli?“

„Prvýkrát ste to uhádli správne,“ vysvetlila jej Josie so zodvihnutými rukami. „Som detektívka na dentonskom policajnom oddelení. Moje dvojča, Trinity Paynová je novinárka. Žije a pracuje v New Yorku. Môj tím tu bude čo nevidieť, Dee. Čo keby ste mi zatiaľ povedali, čo sa vlastne stalo?“

Dee sa pozrela Josie ponad plece na cintorín, ale potom silno stisla oči. Slová z nej vyšli vysokým tónom a rýchlo sa vylievali do priestoru medzi nimi. „Nič sa nestalo. Prišla som sem a zbadala som ju. Myslela som si, že iba sedí pri hrobe. Niečo sa mi na tom nepozdávalo. Nebola tvárou k pomníku. Prihovorila som sa jej, ale neodpovedala. Tak som k nej podišla, že ju drgnem do pleca, ale potom som zbadala jej tvár. Pripadala mi ako živá, ale aj ako mŕtva. Nevieam, ako to vysvetliť.“

„Netreba,“ chlácholila ju Josie.

Dee držala silno zavreté oči, ale ostro krútila hlavou. „Má takú farbu pokožky, akoby stále žila,“ pokračovala Dee. „Ale to nemôže byť pravda. Všet'ak nie? Nahmatali ste pulz? Je naozaj mŕtva?“

„Áno,“ odpovedala Josie. Natiahla ruku a jemne chytila Dee za predlaktie. „Mohli by ste otvoriť oči?“

Tá sa zhlboka nadýchla a s výdychom otvorila oči.

Josie ukázala na vlastnú tvár. „Sem, Dee, sústreďte sa iba na mňa, dobre? Ide vám to výborne.“

Chvenie sa jej z pliec rozšírilo do celého tela. Objala sa rukami, ale nespúšťala oči z Josie.

„Výborne,“ pochválila ju Josie. „To je ono.“ Potom sa prehnane pomaly nadýchla nosom a vyfúkla vzduch ústami, hrud' sa jej nadvihovala a klesala v pravidelnom rytme. Po niekoľkých sekundách ju Dee začala napodobňovať. Keď sa trochu upokojila, Josie sa jej spýtala: „Prišli ste sem navštíviť hrob niekoho blízkeho?“

Dee prikývla. „Áno, išla som na hrob dcére. Priniesla som jej kvety. Tentoraz som jej kúpila žlté georgíny. Zbožňovala ich. No a potom som zbadala Krystal. Bolo to také čudné. Vedela som, že ju všetci hľadajú. Normálne sa mi uľavilo, že som ju našla. Až kým som k nej nešla bližšie... Ježiš!“

Slzy jej stekali po lícach, ale stále nespúšťala zrak z Josinej tváre.

Tá rýchlo preletela pohľadom okolie a všimla si sivú Hondu Civic zaparkovanú neďaleko na kraji cintorínskej cesty. „Tamto je vaše auto?“

Dee prikývla. „Viem, že pri vchode je parkovisko, ale v tej odpornej horúčave som sem nechcela ísť pešo. Tak mi napadlo, že to hádam nikomu nebude prekážať, keď tu na chvíľu zastanem. Chcela som sa zdržať iba pár minút. Nečakala som, že tu na niekoho narazím. A už vôbec nie na Krystal.“

„Poznáte ju osobne?“ zaujímala sa Josie. „Alebo ste ju len spoznali zo správ?“

„Áno, poznám ju. Teda, poznala som ju. Ach, preboha. Býva na tej istej ulici ako ja. A naše deti... ach, Bože.“

Dee zapichla pohľad do zeme. Pomaly sa zosúvala popri kmeni, až si sadla na zem pod strom. Josie sledovala, ako jej vzlyky otriasajú telom. Prehľadala vrecká na nohaviciach a našla poskladanú vreckovku. Podala ju Dee. Netlačila na ňu viac. Na ďalšie otázky bude ešte čas neskôr, keď prídu jej kolegovia a začne

sa oficiálne vyšetrovanie. Josie sa mala vrátiť do práce aj tak až na druhý deň.

Kým na nich čakala, pozrela sa znovu na Krystal Duncanovú. Zovrelo jej žalúdok, keď sa pokúsila pochopiť tú scénu – znervózňujúci rozdiel medzi tým, ako Krystal sedela rovno, mala zdravú farbu pokožky, a tými mŕtvymi očami a nejakou látkou zaschnutou na perách a na brade. Potom sa obrátila znovu k Dee a potiahla si za golier košele. Látka sa jej lepila na spotené telo. Ešte aj v tieni vládla gniavivá horúčava. Josie sa postavila Dee rovno do výhľadu. Čo spôsobilo, že pokožka obete vyzerala zdravo aj po smrti? Pátrala v mysli po nejakom vysvetlení z prípadov z minulosti, ale nedokázala sa veľmi sústrediť. Takáto vysoká denná teplota by mala urýchliť rozklad, no Krystal vyzerala, akoby si len kľakla a usadila sa na päty. Zrejme teda nebola mŕtva veľmi dlho. No stratila sa už pred niekoľkými dňami. Kde bola po celý ten čas?

Šramot pneumatík na asfalte k nej doľahol skôr, ako policajné vozidlá prekonali vrchol kopca na neďalekej ceste, ktorá sa tiahla cintorínom. Josie sa zadívala na Dee. Stále si držala hlavu v dlaniach. „Pani Tenneyová? Môžem vás tu na niekoľko minút nechať?“

Spoza rúk sa ozvalo tlmené *áno*.

„Hneď sa vrátim,“ oznámila jej Josie.

Keď kráčala k ceste, obišla niekoľko hrobov a mávala na autá, aby zastavili. Prvé dorazilo hliadkované vozidlo spolu so sanitkou bez majákov. Potom dorazil Noah na svojom aute aj s kolegynou, detektívkou Gretchen Palmerovou na mieste spolujazdca. Za nimi zastalo policajné SUV, ktoré používal forenzný tím. Vystúpili z neho dôstojník Hummel a dôstojníčka Chanová. A celú karavánu uzatváral starý otlčený biely pickup, ktorý, ako dobre vedela, patrila súdnej lekárke Anyi Feistovej. Všetci zaparkovali za autom Dee Tenneyovej. Všetci sa zhýkli do kruhu uprostred cesty. Josie im rýchlo zhrnula, čo sa stalo, a potom sa toho uja-la Gretchen. Dôstojníkov v uniformách požiadala, aby uzatvorili

oblasť a nepustili na miesto činu žiadnych návštevníkov cintorína, ktorí by sa tam mohli objaviť. Potom prikázala Hummelovi a Chanovej, aby spracovali miesto činu.

Keď si tí dvaja vytiahli vybavenie z nákladnej časti SUV, doktorka Feistová oznámila, že pôjde s nimi. Pochmúrne sa na Hummela usmiala. „A nebojte sa, nebudem sa vám motať pod nohy, kým ma nezavoláte.“

Josie ich sledoval pri presune. Každý z nich niesol kufrík s označením *Majetok forenzného tímu mesta Denton*. Zacítila na sebe Noahov pohľad. „Prišla si za Rayom?“ spýtal sa.

Josie prikývla. Pripadalo jej zvláštne, že sa so svojim novým manželom rozprávala o tom, ako navštívila hrob svojho prvého manžela deň pred návratom do práce. Obaja vedeli, čo to pre ňu znamená. Lenže Noah vedel, že chodievala za Rayom na cintorín dávno predtým, ako začali spolu chodiť. A bol jediný. Nezdôverila sa s tým nikomu, lebo si myslela, že by to nepochopili. Ray si pred smrťou pokazil povesť. Zomrel ako skorumpovaný, nečestný a zbabelý policajt. No chcel to zmeniť a snažil sa ju ochrániť pred niekým ešte horším. Josie odvtedy nedokázala prestať smútiť za mužom, ktorým bol v čase ich svadby, ani za chlapcom z jej detstva. Vtedy bol dobrý, no neskôr sa to už o ňom nedalo povedať.

Noah sa usmial a v orieškových očiach sa mu iskriло. Načiahol sa, aby jej odhrnul prameň vlasov z tváre. Jeho dotyk bol taký upokojujúci, až mala pocit, že sa tam roztopí.

Gretchen sa pozrela smerom, odkiaľ prišli. „Poslala som niekoho k správcovi cintorína, aby vedel, o čo ide, a tiež zistiť, či niekto niečo nevidel alebo nepočul. A presvedčiť sa, či tu majú kamery.“ Vybrala si zápisník s perom. „Si si istá, že je to Krystal Duncanová?“

„Už viac ani nemôžem byť,“ odvetila Josie.

Gretchen si perom poškrabala bradu. Potom si vzdychla. „Doriti. No dobre, teda... Začnime.“